

17 Νοεμβρίου, 1994

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ABP HOLDINGS LTD ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσεύοντες-καθ' ων η αίτηση,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΚΙΤΑΛΙΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ (ΑΡ.2),

*Εφεσιβλήτων-αιτητών.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 9033)*

Προσωρινό Διάταγμα — Τροποποίηση προσωρινού διατάγματος με το οποίο απαγορευόταν η αποξένωση ή απόσυρση χρημάτων από συγκεκριμένο τραπεζικό λογαριασμό, που αποτελούσαν αντικείμενο της αγωγής — Δεν επιτρέπεται απόσυρση οποιουδήποτε ποσού, εκτός από ποσό για πληρωμή των εξόδων υπεράσπισης του εναγομένου.

5

Στις 2.7.90, το Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου εξέδωσε, δυνάμει των άρθρων 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 6 και 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, προσωρινό διάταγμα το οποίο απαγόρευε την αποξένωση ή απόσυρση ή μεταφορά εκτός της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου οποιουδήποτε ποσού χρημάτων από συγκεκριμένο τραπεζικό λογαριασμό στο όνομα του εφεσιβλήτου 3. Μετά από αίτηση του εφεσιβλήτου 3 το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέδωσε στις 22.9.93 διάταγμα με το οποίο τροποποιείτο το αρχικό διάταγμα ώστε να επιτρέπεται στον εφεσιβλήτο 3 να αποσύρει, i) ΛΚ 1.420.000 για να εξοφλήσει χρέη και άλλες οικονομικές του υποχρεώσεις προς την Τράπεζα Κύπρου, εφεσιβλήτη 5, ii) ΛΚ 60.000 για την αμοιβή των δικηγόρων του για την υπεράσπιση της αγωγής που είχε καταχωριθεί εναντίον του, iii) ΛΚ400.000 για να χρηματοδοτήσει τις άμεσες ανάγκες στις εργασίες των επιχειρήσεών του, και iv) να δικαιούται να αποσύρει κάθε μήνα ΛΚ5.000 για τα έξοδα διαβίωσης αυτού και της οικογένειάς του.

10

15

20

Κατ' έφεση, οι εφεσεύοντες ισχυρίστηκαν ότι τα ποσά που ήταν κατατεθειμένα στον επίδικο λογαριασμό αποτελούσαν το αντικείμενο της αγωγής και κατά συνέπεια το πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα είχε επιτρέψει την απόσυρση οποιουδήποτε ποσού από τον λογαριασμό εκείνο.

Αποφασίσθηκε ότι:

5 Από τα ενάπιόν του Δικαστηρίου στοιχεία τα ποσά που ήσαν κατατεθειμένα στον επίδικο τραπεζικό λογαριασμό αποτελούσαν αντικείμενο της αγωγής και κατά συνέπεια δεν επιτρεπόταν η απόσυρση οποιοδήποτε ποσού μέχρις ότου αποφασισθεί ποιός ήταν ο πραγματικός δικαιούχος, με μόνη εξαίρεση την απόσυρση του ποσού των ΛΚ60.000 για την κάλυψη των δικηγορικών εξόδων υπεράσπισης της υπόθεσης του εφεσίβλητου 3.

10 *Η έφεση επιτράπηκε εν μέρει χωρίς διαταγή για έξοδα.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Cyprus Palestine Plantations Ltd v. Olivier & Co (Cyprus) Ltd 16 C.L.R. 122,

Sophoclis Mamas & Co Ltd v. Borgward (1962) C.L.R. 209,

15 *The Polish Ocean Lines v. Spyropoulos, XX (2) C.L.R. 73,*

Nippon Yusen Kaisha v. Karagiorghis [1975] 3 All E.R. 282,

Mareva Compania Naviera S.A. v. International Bulk Carriers S.A. [1975] 2 Lloyd's Rep. 509,

Nemitsas Industries Ltd v. S. & S. Maritime Lines Ltd (1976) 1 C.L.R. 302.

20 **Έφεση.**

25 Έφεση από τους καθ' ών η αίτηση κατά της απόφασης του Επαγγελματικού Δικαστηρίου Πάφου (Σταυρινίδης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 22.9.93 (Αρ. Αγωγής 1188/90) με την οποία τροποποίησε Προσωρινό διάταγμα, που εξέδωσε στις 2.7.90, με το οποίο απαγορευόταν στους εναγομένους 3 και 5 να αποξενώσουν ή να μεταφέρουν εκτός δικαιοδοσίας του δικαστηρίου ή να αποσύρουν οποιοδήποτε ποσό από το λογαριασμό 0330-42-026218-011 κατατεθειμένο στην εναγομένη 5 τράπεζα.

30 *Αλ. Μαρκίδης με Κ.Χρυσστομίδα και Ι. Νικολάου, για τους Εφεσίοντες.*

Καμία εμφάνιση για τους Εφεσίβλητους 1 & 2.

Α. Λαδάς με Η. Δημοσθένους, Δ. Ζαβαλλή και Γ. Μιχοηλίδη, για τους Εφεσίβλητους 3.

Καμία εμφάνιση για τον Εφεσίβλητο 4.

Στ. Πολυβίου (κα), για την Εφεσίβλητη 5.

Cur. adv. vult. 5

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Χρ. Αρτεμίδης.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Η αγωγή στην υπόθεση αυτή, που εκκρεμεί ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου, είναι από τις πιο σοβαρές που έχουν παρουσιαστεί στα Δικαστήρια μας, με επίδικη διαφορά, που μέχρι τη λήξη της, θα φθάσει σε μερικές δεκάδες εκατομμύρια λίρες. Η σοβαρότητα της όμως δεν αφορά μόνο το τεράστιο επίδικο ποσό αλλά και τα σχετικά γεγονότα της, όπως αυτά, στο παρόν στάδιο, αποκαλύπτονται από τους ισχυρισμούς που προβάλλουν οι διάδικοι στη δικογραφία. Δε θα πούμε πολλά, αναφορικά με τα περιστατικά της υπόθεσης, γιατί αυτά είναι σε εκκρεμοδικία ενώπιον του αρμόδιου Επαρχιακού Δικαστηρίου. 10 15

Συνοπτικά αναφέρουμε πως οι ενάγοντες - καθ' ων η αίτηση - εφεσεϊόντες, ισχυρίζονται πως το επίδικο ποσό της αγωγής τους ανήκει. Κατέληξε όμως να βρίσκεται παράνομα επ' ονόματι των εναγομένων αιτητών - εφεσεϊβλήτων 1 & 3 σε λογαριασμό τους στην εναγομένη 5, Τράπεζα Κύπρου. Οι εφεσεϊβλητοι, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των εφεσεϊόντων, δεν είναι οι νόμιμοι δικαιούχοι των χρημάτων αυτών, γιατί κατατέθηκαν στο λογαριασμό τους ως αποτέλεσμα παράνομης δΟΣΟΛΗΨΙΑΣ, που διενεργήθηκε εις βάρος τους, η οποία και συνεχίστηκε μέσω άλλων προσώπων, μέχρι που τα χρήματα κατέληξαν στον τραπεζικό λογαριασμό των εφεσεϊβλήτων 1 και 3. 20 25

Αυτό που θέλουμε να παρατηρήσουμε, είναι πως από την ενώπιον μας διαδικασία και το περιεχόμενο των εγγράφων της δικογραφίας, νομίζουμε πως η επίδικη αυτή διαφορά θα πρέπει να λήξει με δικαστική απόφαση, για να αποδοθούν τα επίδικα χρήματα στον αληθινό νόμιμο δικαιούχο, αν αυτός είναι κάποιος από τους διάδικους. 30

Προχωρούμε στην εξέταση της υπό συζήτηση έφεσης. Τα γεγονότα που μας ενδιαφέρουν εκτίθενται με λεπτομέρεια σε προηγουμένη απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, με την ίδια σύνθεση, που εκδόθη- 35

- 5 κε στις 20.4.94 (δες σελ. 287 του παρόντος τόμου) από τον Πρόεδρο, μετά από αίτηση ενώπιον μας για αναστολή της εκτέλεσης του εκκαλούμενου με την παρούσα έφεση διατάγματος. Παραπέμπουμε σε αυτά για να αποφευχθεί επανάληψη τους. Περιοριζόμαστε να πούμε 5 με τούτο μόνο. Με την παρούσα έφεση οι εφεσείοντες επιδιώκουν την ανατροπή της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου Πάφου, ημερομηνίας 22.9.93, με την οποία τροποποίησε προσωρινό διάταγμα, που εξέδωσε στις 2.7.90, στο οποίο θα αναφερόμαστε ως το αρχικό διάταγμα. Σύμφωνα λοιπόν με το αρχικό διάταγμα, απαγορεύεται 10 στους εναγομένους 3 και 5 να αποξενώσουν, ή να μεταφέρουν εκτός της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου, ή να αποσύρουν οποιοδήποτε ποσό, περιλαμβανομένου και του τόκου που θα είναι πληρωτέος, από το λογαριασμό 0330-42-026218-011 κατατεθειμένο στην εναγομένη 5 τράπεζα.
- 15 Το πρωτόδικο Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου συζητήθηκε η εφεσιβαλλόμενη αίτηση, αποφάσισε, μετά από μια σκληρή αντιδικία, και σε μια πολυσέλιδη απόφαση, να αποδεχθεί αίτημα του εφεσιβλήτου 3 για τροποποίηση του αρχικού ενδιάμεσου διατάγματος του και να το αντικαταστήσει με νέο έτσι που:
- 20 (α) Να δικαιούται ο εφεσιβλήτος 3 να αποδεσμεύσει ποσό ύψους £1.420.000, για να εξοφλήσει χρέη και άλλες οικονομικές του υποχρεώσεις προς την Τράπεζα Κύπρου, εναγομένη 5.
- 25 (β) Να μπορεί να αποσύρει ποσό £60.000 για να καλύψει την αμοιβή των δικηγόρων του για την υπεράσπιση της αγωγής, που καταχωρίστηκε εναντίον του.
- (γ) Επίσης, να αποσύρει £400.000, για να χρηματοδοτήσει τις άμεσες ανάγκες στις εργασίες των επιχειρήσεων του και
- 30 (δ) Να δικαιούται να παίρνει κάθε μήνα από τον επίδικο λογαριασμό £5.000, για να καλύπτει τα έξοδα διαβίωσης του ιδίου και της οικογένειάς του.
- 35 Οι εφεσείοντες διαφωνούν έντονα με την πρωτόδικη απόφαση του Δικαστηρίου να τροποποιήσει το αρχικό του διάταγμα. Ενίστανται δε σε όλα τα κονδύλια, που απαριθμούμε πιο πάνω, εκτός από τις £60.000 για να καλυφθεί η αμοιβή των δικηγόρων των εφεσιβλήτων, που βρίσκουν πως είναι, και ως προς το ύψος του, λογικό. Συμφωνούν συνάμα και με την αρχή πως, οι εφεσιβλήτοι, ως εναγόμενοι, πρέπει να διευκολυνθούν οικονομικά για να μπορέσουν να παρουσιάσουν την υπόθεσή τους στο Δικαστήριο.

Η φύση και σοβαρότητα των γεγονότων της υπόθεσης, όπως τα περιγράφουμε πιο πάνω, έδωσε στην ομάδα των δικηγόρων που εμφανίζονται για τους διάδικους την ευκαιρία για μια εμπειριστατωμένη μελέτη της έφεσης, που παρουσιάστηκε ενώπιον μας με τον πιο αναλυτικό τρόπο, με αναφορές σε πληθώρα αποφάσεων της Αγγλικής και δικής μας νομολογίας.

5

Επίκεντρο της επιχειρηματολογίας, χωρίς να είναι η μόνη, των δικηγόρων των εφεσειόντων είναι πως το αρχικό προσωρινό διάταγμα, που εξέδωσε το Δικαστήριο, σύμφωνα με το οποίο δεσμεύτηκε το επίδικο ποσό που είναι κατατεθειμένο στην Τράπεζα Κύπρου, βασίζεται στην εξουσία που παρέχει στα Δικαστήρια το άρθρο 4(1) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6, που προβλέπει τα εξής (σε μετάφραση):

10

“Το δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια της εκκρεμότητας οποιασδήποτε αγωγής να εκδώσει στα πλαίσια της αγωγής διάταγμα για την κατάσχεση, διατήρηση, φύλαξη, πώληση, κατοχή, ή επιθεώρηση οποιασδήποτε περιουσίας, που είναι το αντικείμενο της αγωγής, ή διάταγμα για την παρεμπόδιση οποιασδήποτε απώλειας, ζημιάς ή δυσμενούς επηρεασμού που εκτός αν εκδιδόταν το διάταγμα θα μπορούσε να προκληθεί σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή περιουσία, μέχρι την τελική απόφαση πάνω σε κάποιο ζήτημα που επηρεάζει αυτό το πρόσωπο ή την περιουσία ή μέχρι την εκτέλεση της απόφασης”.

15

20

Ο συνήγορος των εφεσειόντων εισηγείται πως το αντικείμενο της αγωγής, που το Δικαστήριο διατάσσει τη φύλαξη του μέχρι την αποπεράτωση της υπόθεσης, δεν μπορεί να αλλοιωθεί, διαφορετικά θα καταστρατηγούνταν ακριβώς ο σκοπός των προνοιών του άρθρου, που θέλει το αντικείμενο της αγωγής φυλαγμένο και συντηρημένο μέχρι της τελικής έκβασης της υπόθεσης. Ο συνήγορος προχωρεί και με διαζευκτική πρόταση για να προτείνει πως, αν το αρχικό διάταγμα είναι του γνωστού τύπου *parena*, πάλιν το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν θα έπρεπε να το τροποποιήσει, αν έκρινε και ζύγισε ορθά την ουσία της υπόθεσης. Και τούτο γιατί, με την τροποποίηση που διέταξε, μέχρι την τελική λήξη της εκκρεμοδικίας ένα τεράστιο ποσό θα αποδεσμευτεί και θα περιέλθει στα χέρια του εφεσίβλητου 3, με κίνδυνο να μην μπορεί να αποδοθεί πλήρης δικαιοσύνη στους εφεσειόντες, αν επιτύχουν στην αγωγή τους.

25

30

35

Όπως ήταν φυσικό έγινε πλήρης αναφορά στις σχετικές διατάξεις του Νόμου και νομολογίας, που αφορούν στην έκδοση προσω-

ρινών διαταγμάτων, και ειδικότερα στο άρθρο 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6, που παραθέτουμε πιο πάνω, και 32(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, Νόμος 14/60, που προνοεί τα ακόλουθα:

- 5 “Τηρουμένου οιοδήποτε διαδικαστικού κανονισμού εκα-
στον δικαστήριο, εν τη ασκήσει της πολιτικής αυτού δικαιοδο-
σίας, δύναται να εκδίδη απαγορευτικόν διάταγμα (παρεμπόπτον,
διηνηκές, ή προστακτικόν) ή να διορίζη παραλήπττην εις πάσας
10 περιπτώσεις εις ας το δικαστήριο κρίνει τούτο δίκαιον ή
πρόσφορον, καίτοι δεν αξιούνται ή χορηγούνται ομού μετ’ αυ-
τού αποζημιώσεις ή άλλη θεραπεία.”

Έγινε βέβαια και λεπτομερής αναφορά στην πορεία της νομολο-
γίας και εξέλιξη της δικαστικής πρακτικής στην έκδοση από τα Αγ-
γλικά Δικαστήρια διαταγμάτων τύπου *mareva*.

- 15 Στην υπόθεση *Cyprus Palestine Plantations Ltd v. Olivier &*
Co. (Cyprus) Ltd 16 C.L.R. 122, αποφασίστηκε πως το άρθρο 4 του
Κεφ.6 παρέχει δικαιοδοσία στο Δικαστήριο να εκδίδει παρεμπόπτον
διάταγμα όταν αυτό αφορά μόνο στο αντικείμενο της αγωγής. Η αφ-
χή αυτή υιοθετήθηκε και στην υπόθεση *Sophoclis Mamas & Co. v.*
20 *Carl FW Borgward and the Chartered Bank* (1962) C.L.R. 209,
όπου αποφασίστηκε επίσης πως διάταγμα που εκδίδεται βάσει του
άρθρου 4 δεν επεκτείνεται μέχρι της εκτέλεσης της απόφασης, κάτι
που προβλέπεται ειδικά στο άρθρο 5 του Κεφ.6.

- 25 Ο περί Δικαστηρίων Νόμος του 1960, 14/60, που θεσπίστηκε με-
τά την ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας προβλέπει για τη σύν-
θεση, δικαιοδοσία και εξουσίες των Δικαστηρίων. Το άρθρο 32, που
παραθέτουμε πιο πάνω, δίδει ευρύτατη εξουσία στο Δικαστήριο να
εκδίδει οποιοδήποτε παρεμπόπτον, απαγορευτικό ή προστακτικό
30 διάταγμα, όταν κριθεί δίκαιο ή πρόσφορο, χωρίς να τίθεται κανένας
περιορισμός. Πριν από τη θέσπιση του Ν.14/60, ίσχυε ο περί Δικα-
στηρίων Νόμος του 1953, 40/53. Το λεκτικό του άρθρου 37(1) του
Νόμου αυτού ήταν πανομοιότυπο με αυτό του άρθρου 32 του
Ν.14/60. Στην υπόθεση *The Polish Ocean Lines and Another v. N.*
35 *Spyropoulos and Another* XX(2) C.L.R. 73, το Δικαστήριο αποφά-
σισε πως δεν είχε εξουσία να εκδώσει παρεμπόπτον διάταγμα, για να
απαγορεύσει στον εναγόμενο να διαθέσει χρηματικό ποσό, που δεν
ήταν το αντικείμενο της αγωγής. Η λογική της απόφασης βασίστη-
κε στην Αγγλική νομολογία που αφορούσε το άρθρο 45 του αντί-
στοιχου Αγγλικού Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act,
40 1925. Το άρθρο 37(1) του Κυπριακού περί Δικαστηρίων Νόμου,

που ίσχυε τότε, ήταν ανατύπωση του άρθρου 45 της πιο πάνω Αγγλικής νομοθεσίας.

Το 1975 όμως τα Αγγλικά Δικαστήρια ανέτρεψαν συνθέμελα τη νομολογία τους. Για πρώτη φορά εκδόθηκε προσωρινό διάταγμα, με το οποίο απαγορευόταν η μεταφορά χρημάτων του εναγομένου έξω από τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου. Αυτό έγινε στις γνωστές υποθέσεις *Nippon Ysen Kaisha v. Karagiorghis* [1975] 3 All E.R. 282 και *Mareva Compania Naviera S.A. v. International Bulk Carriers S.A.* [1975] 2 Lloyd's Rep. 509. Η δεύτερη αυτή υπόθεση βάπτισε με το όνομα της τον τύπο του γνωστού διατάγματος.

Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο στη νομική αυτή μεταρρύθμιση, είναι πως το άρθρο 45 του Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act του 1925, στο οποίο στηρίχτηκαν οι πιο πάνω σημαντικές αποφάσεις, είναι πανομοιότυπο με το άρθρο 37(1) του δικού μας παλαιού περί Δικαστηρίων Νόμου, 40/53, και το άρθρο 32 του ισχύοντος Ν.14/60. Η αλλαγή νομολογιακής γραμμής στην Αγγλική νομολογία χαρακτηρίστηκε ως τροποποίηση πρακτικής. Οποιοσδήποτε όμως λεκτικός χαρακτηρισμός και αν δοθεί στην καινούργια νομική κατάσταση, η πραγματικότητα είναι πως έγινε μια από τις πιο σοβαρές μεταρρυθμίσεις στο δίκαιο, δια μέσου μάλιστα της νομολογίας.

Είναι πρόδηλο πως τα δικαστήρια έκριναν πως θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν τις ραγδαίες εξελίξεις στην τεχνολογία, ειδικότερα στον τομέα της επικοινωνίας, καθώς βέβαια και τις σύγχρονες μεταβολές στους τρόπους συναλλαγής των ανθρώπων. Σήμερα μπορεί να γίνουν δεσοληψίες, σε όλα τα μέρη της γης, μέσα σε λίγα λεπτά μέσω του συστήματος τηλεμηνυμάτων. Χρήματα μπορεί να μεταφερθούν από τον ένα λογαριασμό σε άλλο και από τη μια χώρα στην άλλη σε λίγα δευτερόλεπτα. Η απαίτηση των σύγχρονων ρυθμών ζωής οδήγησαν τα Δικαστήρια στη σκέψη πως θα έπρεπε να αναδιπλώσουν το πλαίσιο της εξουσίας τους, για να παρέχεται σ' αυτά η δυνατότητα τέτοιου χειρισμού των προσωρινών διαταγμάτων, ώστε να καθίστανται πρόσφορα και αποτελεσματικά μέχρι της λήξης της διαφοράς.

Η πρώτη Κυπριακή υπόθεση, στην οποία υιοθετήθηκε η αγγλική νομολογία αναφορικά και με την εξουσία των Κυπριακών Δικαστηρίων να εκδίδουν διατάγματα τύπου mareva, είναι η *Nemitsas Industries Ltd v. S.& S. Maritime Lines Ltd and Others* (1976) 1 C.L.R. 302.

5 Στο μεταξύ, η έκταση των διαταγμάτων τύπου *mareva* δημιούργησε πολλά προβλήματα στην Αγγλία που επεσήμαναν τα δικαστήρια και γι' αυτό εισηγούνταν την παρέμβαση της νομοθετικής εξουσίας. Αυτό έγινε με τη θέσπιση του Supreme Court Act του 1981. Στο άρθρο 2 προβλέπεται πως το Ανώτατο Δικαστήριο μπορεί να εκδί-
 10 δει παρεμπιπτόν διατάγμα που να απαγορεύει σε διάδικο σε οποιαδήποτε διαδικασία να μετακινεί έξω από τη δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου ή με άλλο τρόπο να χειρίζεται περιουσιακά στοιχεία που βρίσκονται μέσα στη δικαιοδοσία αυτή είτε ο διάδικος κατοικεί στη δικαιοδοσία ή όχι.

15 Στην Κύπρο δεν έγινε ανάλογη νομοθετική ρύθμιση. Πρέπει όμως να σημειώσουμε πως το άρθρο 2 του πιο πάνω Αγγλικού Νόμου, ακολουθεί το άρθρο 1, που διέπει τη γενική και ευρεία δικαιοδοσία των Δικαστηρίων να εκδίδουν προσωρινά διατάγματα. Φαίνεται πως προστέθηκαν οι πρόνοιες του άρθρου 2 γιατί, όπως είπαμε, οι δικαστές εξέφραζαν κατά καιρούς την άποψη πως ενδεικνυόταν η Βουλή να ρυθμίσει το ζήτημα, έτσι που να μη αφήνονται οι δικαστές να καθορίζουν ή να επεκτείνουν τη δικαιοδοσία τους, με βάση τη γενική εξουσία που έδιδε ο προηγούμενος Νόμος.

20 Στη χώρα μας η νομοθετική εξουσία προτίμησε να μη παρεμβεί στο ζήτημα. Άφησε τα Δικαστήρια να λειτουργούν με την ευρύτατη εξουσία που τους παρέχεται από το άρθρο 32 του Ν.14/60. Τα άρθρα 4 και 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6, κάμνουν ειδική ρύθμιση των καταστάσεων στις οποίες αναφέρονται. Δεν αφαιρούν τίποτε από τις πρόνοιες του άρθρου 32 του Ν.14/60, που προσδιορίζει, όπως είπαμε πιο πριν το γενικό πλαίσιο της δικαιοδοσίας των Δικαστηρίων στην έκδοση παρεμπιπτόντων διαταγμάτων.

30 (Ενδιαφέρουσα εργασία για την εξουσία των δικαστηρίων για την έκδοση παρεμπιπτόντων διαταγμάτων του κ.Γ.Κωνσταντινίδη, τώρα δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, δημοσιεύεται στο *Corpus de Jure Cypri*, τεύχος 1 1987).

35 Μολονότι, η Αγγλική νομολογία πάνω στο ζήτημα που μας απασχολεί, είναι βοηθητική, πρέπει εντούτοις να παρατηρήσουμε πως αυτή δεν ερμηνεύει τις γνωστές αρχές του Κοινοδικαίου, ώστε τα Δικαστήρια μας να υποχρεώνονται να την εφαρμόσουν, σύμφωνα με το άρθρο 29(γ) του Ν.14/60. Τα ίδια τα Αγγλικά Δικαστήρια χαρακτηριστικώς την αλλαγή πορείας της νομολογίας, που άρχισε με τις υποθέσεις *Nippon Yusen Kaisha* και *Mareva*, ως υιοθέτηση νέας πρακτικής στην ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 45 του Supreme Court of Judicature (Consolidation) Act 1925. Το άρθρο 32 του δικού

μας Ν.14/60 είναι λεκτικά πανομοιότυπο με το πιο πάνω Αγγλικό. Τούτο όμως δε σημαίνει πως θα μεταφράσουμε στην Αγγλική την Ελληνική γλώσσα, (μια από τις δύο επίσημες γλώσσες της Δημοκρατίας), στην οποία είναι διατυπωμένο το άρθρο μας, για να ακολουθήσουμε στη συνέχεια δεσμευτικά την Αγγλική νομολογία. Τα Δικαστήρια εφαρμόζουν τους νόμους της χώρας μας, αφού τους ερμηνεύσουν σύμφωνα με τους γνωστούς κανόνες ερμηνείας. Σε αυτή την ερμηνεία κυριαρχικό στοιχείο είναι ασφαλώς και η επίτευξη του σκοπού του νομοθέτη, όπως αυτός εκφράζεται στο κείμενο του νόμου, και η σκέψη πως οι νόμοι θεσπίστηκαν για να εφαρμόζονται στον τόπο μας, που έχει τα δικά του ήθη, συνήθειες και τρόπο ζωής. Παρατηρούμε επίσης πως η Κύπρος έχει μεγάλο τουριστικό ρεύμα, με άτομα που διακινούνται σ' αυτήν ή μένουν για λίγο χρονικό διάστημα. Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους μπορεί να κάμουν διάφορες συναλλαγές, που δυνατό να καταλήγουν στα Δικαστήρια.

Με βάση τις απόψεις που εκφράζουμε πιο πάνω, θεωρούμε αχρείαστη τη συζήτηση ως προς το χαρακτήρα του διατάγματος και τις διακρίσεις μεταξύ των νομικών ερεισμάτων. Από τα ενώπιον μας στοιχεία καταδεικνύεται πως τα χρήματα, στα οποία αφορά το διάταγμα, είναι το αντικείμενο της αγωγής. Το Δικαστήριο εξέδωσε το διάταγμα βάσει του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, και του άρθρου 4(1) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6.

Διαφωνούμε με την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να τροποποιήσει το αρχικό του διάταγμα και να επιτρέψει την αποδέσμευση των κονδυλίων, που απαριθμούμε στην αρχή της απόφασης μας. Τα γεγονότα της υπόθεσης, όπως τα διαπιστώνουμε για τους σκοπούς της παρούσας έφεσης, απαιτούν όπως ολόκληρο το ποσό των χρημάτων, αντικείμενο της αγωγής, και ο τόκος που φέρουν, παραμείνουν στην τράπεζα, εναγομένη 5, μέχρις ότου αποφασιστεί ποιός είναι ο πραγματικός δικαιούχος. Η μόνη εξαίρεση που δεχόμαστε είναι η απόσυρση £60.000 για να καλύψει ο εφεσίβλητος την αμοιβή των δικηγόρων που υπερασπίζουν την υπόθεσή του.

Η έφεση επομένως κρίνεται βάσιμη. Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ανατρέπεται, έτσι που να ισχύει το αρχικό διάταγμα που εξέδωσε στις 2.7.90. Ο εφεσίβλητος 3 δικαιούται να αποσύρει από τον επίδικο λογαριασμό ποσό μέχρι £60.000, για να πληρώσει την αμοιβή των δικηγόρων του. Δε γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Η έφεση επιτρέπεται χωρίς διαταγή για έξοδα.